

Резолуција коју је Влада предложила на усвајање Народној скупштини је врхунски издајнички акт. Њиме се покушава ударити печат на 12 година окупације Србије, током којих су различите Владе у различитом степену удовољавале англоамеричком диктату, покушава се да се покорност окупатору претвори у норму. Предлагачи и они који су спремни да за овакву резолуцију гласају, покушавају да потпуно релативизују Устав Србије и себи створе квазиправно покриће за било какав „аранжман“ са ЕУ (која је само трансмисија англоамеричке воље), без обзира да ли је такав аранжман у складу са Уставом Србије или не. Оваквим криминалним капитулантским чином, представници извршне и законодавне власти се спремају да изврше уставно-политички пуч. Али они тиме врше своју потпуну делегитимизацију и стављају себе изван закона, па их тако треба и третирати.

Резолуција је пуна логичко-правних апсурда и контрадикторности, које су очигледне чак и лаику. Док се у преамбули очекивано указује да свако опште или посебно решење везано за статус Косова и Метохије и положај Срба у њој (а шта је са осталим грађанима Србије?) „мора да буде у складу са Уставом Републике Србије и Резолуцијом Савета Безбедности Уједињених нација 1244“, дотле се у Тачки 1 Предлога резолуције (основни принципи) овај став директно дерогира.

Најпре, у ставу в) тачке 1 Влада „се овлашћује да настави са имплементацијом већ постигнутих договора и споразума са представницима ПИС у Приштини“ чиме се на непримерен начин (скупштинском резолуцијом) и политичком злоупотребом Народне скупштине, покушавају легализовати већ постигнути противуставни аранжмани, заобићи Уставни суд и процедура која је пред њим започета (а коју Влада грубо опструише, одбијајући да на захтев Уставног суда достави своје мишљење) и тиме створити и квазиправно покриће за било које будуће нарушавање Устава у преговорима.

Став г) тачке 1 до краја демаскира намере предлагача: „Разговори са представницима ПИС у Приштини и сваки договор који буде постигнут треба да дају допринос европским интеграцијама Републике Србије.“ Другим речима, прихватање диктата ЕУ се

Резолуција капитулације

Пише: Владимир Кршљанин
субота, 12 јануар 2013 13:30

проглашава за врхунски критеријум и свеоправдавајући изговор, који се самим тим, ставља изнад Устава Републике Србије. О значају овог „принципа“ за предлагача, сведочи и чињеница да се он практично понавља у Тачки 4. Предлога резолуције.

Решавање проблема Косова и Метохије и наших грађана који тамо живе под влашћу наркомафије и окупационих структура (НАТО, ЕУЛЕКС), које спонзоришу англоамериканци, је пре свега интерес Републике Србије. Он се не може и не сме доводити у везу са ЕУ, која нема никакве формалне ингеренције ни у Србији (која није чланица ЕУ), ни на Косову и Метохији (јер није ни на који начин споменута у Резолуцији 1244 СБ УН). Чињеница да се Резолуцијом Генералне скупштине УН „Поздравља спремност Европске Уније да олакша процес дијалога између страна“ не представља међународну обавезу за Србију, посебно с обзиром на то да се ЕУ у досадашњем току преговора није показала као чинилац спреман да „олакша дијалог између страна“ већ се држала крајње пристрасно, намећући решења која воде фактичком признању независности „Косова“ од стране Србије. Самим тим, пренаглашавање улоге ЕУ у предлогу резолуције о коме говоримо, представља врхунски аргумент њеног капитулантског карактера.

А о никада ничим доказаној мантри о ЕУ, коју већина наших политичара непрестано понавља, односно о ставу да „због реалности“ Србија треба да жртвује самосталност, Устав, територију и грађане, а све ради „добитка“ који је у ствари губитак на свим пољима, не вреди трошити речи. Најбољи одговор даје сам народ Србије, чији је већински став против ЕУ. Последњи је час да се српски политичари, а поготову они из нове владајуће гарнитуре, који су изборе добили на негацији овакве политике, дозову памети и схвате да је за њих саме већи ризик обмана сопственог народа него непослушност западним силеџијама.

Најбестидније у свему овоме је игнорисање Резолуције 1244 и бројних правних и међународноправних аргумената које Србија има на својој страни, укључујући доказе о злочинима НАТО и њихових подручних терориста из Приштине (да ли ико од наших политичара ових дана спомиње Резолуцију Савета Европе о трговини људским органима?), као и игнорисање и потцењивање наших моћних савезника на међународној сцени, који већ сада, упркос хистеријској дреци западних медија и њихових београдских филијала, на одлучујући начин обликују међународне односе. Успостављање реалног савезништва са Русијом би, за разлику од односа са ЕУ, Србији донело и реалну могућност убрзаног економског развоја и решавања драматичних социјалних проблема и одбрамбено-безбедносну заштиту, неопходну због од Запада спонзорисаних терористичких претњи на Косову и Метохији, али и у другим деловима Србије.

Резолуција капитулације

Пише: Владимир Кршљанин
субота, 12 јануар 2013 13:30

Понекад ми се чини, због невероватне количине дрског дилетантизма са којим се тренутно води српска државна политика, да су се власт, односно њени западни ментори свесно одлучили за политику „ништа или ништа“, па или ће некажњено издати Косово и Метохију и тиме започети „парање џемпера“ које се неће зауставити док од Србије ништа не остане, или ће власт, а можда и Србија нестати у некој крвавој експлозији народног незадовољства.

Србији хитно треба окупљање и мобилисање нормалних, и у том смислу, велику наду представља Иницијатива „Никад граница“.